

Vonnisnummer/
Griffienummer

2018/2066

Repertoriumnummer /
Europees

Datum van uitspraak

27 april 2018

Naam van de eerste
beklaagde

P. G(...)

Systeemnummer parket

16RA24889

Rolnummer

16A024889

rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen
Kamer AC3

Vonnis

Aangeboden op

Niet te registreren

Inzake het Openbaar Ministerie

en

Interfederaal centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme, ook "UNIA" genaamd,
met maatschappelijke zetel gevestigd te 1000 Brussel, Koningsstraat 138

burgerlijke partij, vertegenwoordigd door Meester Vanheule Jan, advocaat te Leuven

TEGEN

P. G(...)

geboren te Antwerpen op xxx
van Belgische nationaliteit
wonende te (....)

beklaagde, vertegenwoordigd door Meester Penasse Anne-Sophie, advocaat te Antwerpen loco Meester Souidi Mounir, advocaat te Antwerpen.

TENLASTELEGGING(EN)

Te Antwerpen

Op 29 september 2016

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 11§1, 23, 24, 25, 26, 29, 46, 47, 48 en 49 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, als particulier een vergunningsplichtig vuurwapen, namelijk de hierna vermelde wapens of de daarbij horende munitie voorhanden te hebben gehad zonder een voorafgaande vergunning verleend door de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de verzoeker,

- I. een geweer van het merk MAS, model 36 met serienummer 21221,
- II. een geweer van het merk Mauser, model K98, serienummer 4669;

B. Op 18 september 2016

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 9, 23, 24, 25, 26, 29, 46, 47, 48 en 49 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens een vrij verkrijgbaar wapen, namelijk een airsoftwapen van het merk Colt 1911 te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen;

C. Op 23 september 2016

Bij inbreuk op de artikelen 1 lid 1 en 2, 2 en 3 van de wet van 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren; rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd, namelijk door in de omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het strafwetboek, zijnde, hetzij in openbare plaatsen of bijeenkomsten, hetzij in tegenwoordigheid van verscheidene personen; in een plaats die niet openbaar is, maar toegankelijk voor een aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken, hetzij in om het even welke plaats in tegenwoordigheid van de beledigde en voor getuigen, hetzij door geschriften al dan niet gedrukt, door prenten of zinnebeelden die aangeplakt, verspreid of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld worden, hetzij door geschriften die niet openbaar gemaakt, maar aan verscheidene personen toegestuurd of meegedeeld worden de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistisch regime is gepleegd, te hebben ontkend, schromelijk te hebben geminimaliseerd of gepoogd te hebben het goed te keuren ofte rechtvaardigen, het aanzetten tot discriminatie, haat, geweld of rassenscheiding jegens een groep, gemeenschap of de leden ervan,

meer bepaald door te stellen dat Hitler nog te braaf was en het vergassen van de joden slechts een detail was in de geschiedenis;

PROCEDURE

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 23 maart 2018.

De bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde het Openbaar Ministerie en de aanwezige partijen.

OP STRAFGEBIED

Rechtzetten materiële vergissing in de dagvaarding:

Artikel 1 van de negationismewet bepaalt dat hij die onder één der omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het Strafwetboek, de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaalsocialistische regime is gepleegd, ontkent, schromelijk minimaliseert, poogt te rechtvaardigen of goedkeurt, strafbaar is.

De dagvaarding voorziet tevens "het aanzetten tot discriminatie, haat, geweld of rassenscheiding jegens een groep, gemeenschap of leden ervan". Deze gedraging wordt

niet strafbaar gesteld onder de negationismewet, doch wel door de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

De toevoeging van deze zinssnede is een materiële vergissing.

Deze materiële vergissing wordt rechtgezet.

Ten gronde

Beklaagde staat terecht voor inbreuken op de wapenwetgeving, meer bepaald dracht van twee vergunningsplichtige wapens zonder voorafgaande vereiste vergunning (tenlastelegging A), dracht van een vrij verkrijgbaar wapen zonder wettige reden (tenlastelegging B) en een inbreuk op artikel 1, 2 en 3 van de wet van 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duits nationaalsocialistische regime is gepleegd (hierna genoemd negationismewet) (tenlastelegging C).

Op 29 september 2016 legt een verantwoordelijke van T.S., P(...), een verklaring af lastens beklaagde. Een dame van de afdeling HR had hem meegedeeld dat twee werknemers haar hadden gemeld dat beklaagde op de parking van BASF aan de Scheldelaan enkele vuurwapens aan het had getoond. Daarvan werden een aantal filmpjes gemaakt door een onbekende persoon. P(...) toont daarbij deze filmpjes waarop te zien is dat beklaagde op 18 september 2016 2 wapens toont aan een collega. Op een geluidsfragment van 23 september 2016 is te horen hoe beklaagde zich op negatieve wijze zou hebben uitgelaten over de Holocaust. Op een geluidsfragment van 28 september 2016 is te horen dat beklaagde zegt dat hij thuis wapens zou hebben liggen die niet geregistreerd zouden zijn.

Bij het bekijken van de filmpjes stelt de politie vast dat er een discussie is tussen beklaagde en enkele andere werknemers in een soort refter, en waarbij beklaagde zegt dat Hitler nog te braaf is geweest. Het vergassen zou slechts een detail zijn in de geschiedenis. Op het einde van de discussie roept er iemand dat ze moeten stoppen, want dat hij het niet meer kan aanhoren.

Op basis van deze elementen wordt beslist over te gaan tot een huiszoeking op grond van het vermoeden van aanwezigheid van wapens, waarbij op 29 september 2016 negen vuurwapens gevonden worden, waarvan er twee vergunningsplichtig zijn.

Beklaagde verklaart dat hij als hobby het verzamelen van info over de tweede wereldoorlog heeft. Hij kocht onder meer twee wapens op een militariabeurs als volledig vrij verkoopbare wapens. Hij had de intentie om deze aan zijn muur te hangen ter decoratie. Aangaande het filmpje van 18 september 2016 verklaart hij dat een zekere Sultanov een replica airsoft wapen wilde zien. Hij meent te weten van wie de beschuldigingen komen. Hij ziet alles als

een afrekening door collega's op het werk. Hij wist niet dat deze wapens vergunningsplichtig waren.

Over het filmpje van 23 september 2016 verklaart beklaagde dat hij in een discussie verwickeld was over het begin van de eerste wereldoorlog. De discussie liep verder uit in de uitleg waarom Hitler zo anti Joods was. Ze lokten hem dan uit en stelden hem de vraag of hij de gaskamers ontkende.

In het verdere onderzoek worden nog een aantal collega's van beklaagde ondervraagd met betrekking tot diens mogelijke "sympathieën" en die verklaringen afleggen over de houding van beklaagde en meldingen die hij in het verleden nog gedaan zou hebben. De rechtbank houdt geen rekening met deze verklaringen, nu de rechtbank enkel gevat is met de feiten die zich op 23 september 2016 zouden hebben voorgedaan.

De al dan niet nietigheid van de camerabeelden

Het strafonderzoek is gestart door de verklaring van een persoon die een aantal camerabeelden ter hand stelt aan de politie en waarvan na analyse blijkt dat beklaagde de bewoordingen *"Hitler is nog te braaf geweest en het vergassen van Joden is slechts een detail in de geschiedenis"*.

Beklaagde stelt dat met deze camerabeelden geen rekening mag gehouden worden, nu deze een schending zouden uitmaken van de Privacywet. De Privacywet wil de burger beschermen tegen misbruik van zijn persoonlijke gegevens. Hij bevat zowel de rechten en plichten van de persoon wiens gegevens verwerkt worden als de rechten en plichten van de verwerker zelf.

Artikel 5 van deze wet bepaalt dat persoonsgegevens slechts verwerkt mogen worden in een van de volgende gevallen:

"a) wanneer de betrokkene daarvoor zijn ondubbelzinnige toestemming heeft verleend;

b) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de uitvoering van een overeenkomst waarbij de betrokkene partij is of voor de uitvoering van maatregelen die aan het sluiten van die overeenkomst voorafgaan en die op verzoek van de betrokkene zijn genomen;

c) wanneer de verwerking noodzakelijk is om een verplichting na te komen waaraan de verantwoordelijke voor de verwerking is onderworpen door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie;

d) wanneer de verwerking noodzakelijk is ter vrijwaring van een vitaal belang van de betrokkene;

e) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang of die deel uitmaakt van de uitoefening van het openbaar gezag, die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan de derde aan wie de gegevens worden verstrekt;

f) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke voor de verwerking of van de derde aan wie de gegevens worden

verstrekt, mits het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene die aanspraak maakt op bescherming uit hoofde van deze wet, niet zwaarder doorwegen. "

Het staat vooreerst vast dat de camerabeelden werden genomen buiten het medeweten van beklaagde. Een bewijs dat hij een ondubbelzinnige toestemming verleende wordt niet geleverd.

Voor zover de afgifte aan de politiediensten van videobeelden betreffende een misdrijf als een verwerking van persoonsgegevens in de zin van de Privacywet zou moeten worden beschouwd, kan dergelijke mededeling alleszins op grond van het artikel 5, f] van de Privacywet verantwoord worden.

In redelijkheid kan immers niet worden aangenomen dat de bescherming van de private levenssfeer zwaarder doorweegt dan het belang dat de openbare orde en veiligheid heeft bij de identificatie van de dader van een geweldmisdrijf (Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, nr. 225.546 van 21 november 2013).

De camerabeelden kunnen dus als rechtsgeldig bewijs tegen beklaagde gebruikt worden.

De inbreuk op artikel 1, 2 en 3 van de genocidewet

Beklaagde wordt vervolgd omdat hij op 23 september 2016 in de refter van het bedrijf waar hij werkte stelde dat *"Hitler is nog te braaf geweest en het vergassen van Joden is slechts een detail in de geschiedenis"*.

Vooreerst is voldaan aan de voorwaarde van openbaarheid in de zin van artikel 444 van het strafwetboek.

Beklaagde deed deze uitspraken in een refter van het bedrijf waar hij werkt, refter die toegankelijk is voor alle personen die in het bedrijf werken. De politie vermeldt bij het bekijken van de beelden expliciet dat op het einde van de discussie iemand roept dat ze moeten stoppen, want dat hij het niet meer kan aanhoren (stuk 19), wat impliceert dat het geen gesprek van man tot man was.

Bovendien stelt de genocidewet niet alleen het ontkennen van de Holocaust strafbaar, doch ook het minimaliseren, het rechtvaardigen en het goedkeuren ervan. De letterlijke bewoordingen van beklaagde kunnen uitsluitend bestempeld worden als een goedkeuring van de Holocaust alsook als een schromelijke minimalisering ervan.

De uitspraak van beklaagde getuigt tevens van de bijzondere wil van beklaagde om een misdadige en de democratie vijandig gezinde ideologie in ere te willen herstellen en daarbij

de Joodse bevolking ernstig te beledigen. De voorwerpen die bij beklaagde werden gevonden ter gelegenheid van de huiszoeking bevestigt dit tevens.

Het stellen van een prejudiciële vraag

Beklaagde vraagt in uiterst ondergeschikte orde om een prejudiciële vraag te stellen omdat enkel één historische gebeurtenis, meer bepaald de genocide tijdens de tweede wereldoorlog geïllustreerd wordt, en niet andere genocides.

Het Grondwettelijk hof oordeelde reeds in haar arrest van 12 juni 1996 dat de beperking in het toepassingsgebied van deze wet niet berust op een kennelijk verkeerde of onredelijke beoordeling (GwH, nr. 45/96 van 12 juli 1996, pg. 29), zodat deze vraag geen tweede keer moet gesteld worden.

De feiten van alle tenlasteleggingen lastens beklaagde zijn dan ook op basis van voorliggende elementen bewezen.

Wat betreft de straftoemeting

De feiten van tenlasteleggingen A, B en C vermengen zich als zijnde gepleegd met éénzelfde strafbaar opzet, zodat maar één straf dient opgelegd te worden.

De feiten van de tenlasteleggingen zijn ernstig.

In een welbewust en doordacht handelen minimaliseert beklaagde de gevolgen van de Holocaust en keurt de Holocaust zelf ook goed. Beklaagde beoogt de terugkeer van een zeer antidemocratische stroming.

Wapenbezit leidt tot maatschappelijke onveiligheid.

De rechtbank houdt bij het bepalen van de strafmaat rekening met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, zijn aandeel, zijn persoonlijkheid en strafrechtelijk verleden.

Naast twee veroordelingen voor verkeersinbreuken werd beklaagde ook al veroordeeld voor feiten van verboden wapendracht en trok hieruit geen enkele lering.

Een gevangenisstraf en geldboete zijn gepast. Gelet echter op zijn persoonlijkheid, zijn kans op verbetering en maatschappelijke integratie zal de rechtbank de uitvoering van de gevangenisstraf en de geldboete met uitstel opleggen.

Om het ontradend karakter te optimaliseren wordt het uitstel gekoppeld aan een lange uitsteltermijn.

Op burgerlijk gebied

Wat betreft de burgerlijke partijstelling van Unia

Deze burgerlijke partij vordert de veroordeling van beklaagde tot betaling van een bedrag van 1 euro ten gevolge van de bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging C.

Unia werd opgericht met het oog op het bevorderen van de gelijkheid van kansen, om om te gaan met de diversiteit in onze samenleving en elke vorm van discriminatie op grond van welke aard ook, te bestrijden. Artikel 6 van het samenwerkingsakkoord geeft haar het recht om op te treden in alle rechtsgeschillen waartoe de negationismewet aanleiding kan geven.

Het gevorderde bedrag is voldoende bewezen aan de hand van het strafdossier en wordt bij gebreke aan enige betwisting toegekend.

TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:

artikelen 162,185,194,195 van het Wetboek van Strafvordering,
artikelen 1, 3, 7 van het Strafwetboek,
artikelen 11, 12,14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de wet van 3 mei 2003;
de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 3/5/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/6/1997
en de wetten van 26/06/2000 en 30/06/2000 betreffende de invoering van de euro,
artikelen 28, 29 der wet van 1 augustus 1985, artikelen 3
en 4 der wet van 17 april 1878, artikel 162bis van het
Wetboek van Strafvordering, artikel 1382 van het
Burgerlijk Wetboek, artikelen 44 en 45 van het
Strafwetboek,
en bij toepassing van de artikelen en wetsbepalingen als aangehaald in de
tenlasteleggingen A, B en C, alsmede de artikelen 25, 38, 40, 42,43, 65 van het
Strafwetboek

UITSPRAAK

De rechtbank vonnissende op tegenspraak opzichtsens **P. G(...)** , **interfederaal centrum voor gelijke kansen en bestrijding van** discriminatie en racisme,

Herstelt de materiële vergissing in de dagvaarding zoals voormeld;

Op strafgebied

Veroordeelt P. G(...) voor de tenlasteleggingen A.I en II, B en C vermengd:

tot een hoofdgevangenisstraf van **5 maanden** en tot een geldboete van **50,00 EUR**, verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op **300,00 EUR**. Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van **15** dagen.

tot het betalen van een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

tot het betalen van een bijdrage van **1** maal de som van 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op 1 maal 200,00 EUR ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

tot een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro,

tot de kosten van de strafvordering en begroot deze in hoofde van beklaagde op 27.56 EUR.

Verklaart verbeurd overeenkomstig artikel (art. 42, 1° en 43 Sw.), eigendom van beklaagde en dienstig voor het plegen van de feiten: OS 2016/14588 en OS 2016/14589 post 7

Op burgerlijk gebied

Wat betreft de burgerlijke partijstelling van Unia

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij een bedrag van EEN EURO te vermeerderen met de gerechtelijke intresten.

Veroordeelt beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij een bedrag van 180 euro rechtsplegingsvergoeding

Dit vonnis is in openbare zitting uitgesproken op 27 april 2018 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen {Kamer AC3} samengesteld uit :

- I. Caes, rechter

In aanwezigheid van een magistraat van het Openbaar Ministerie zoals vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting.

Met bijstand van H. Weyns, griffier

H. Weyns

I. Caes